

U S T A W A

z dnia.....

o zapobieganiu nadużyciom w inwestycjach drogowych¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) organy uprawnione do sprawowania nadzoru nad realizacją inwestycji drogowej znacznej wartości;
- 2) ustrój i właściwość organów, o których mowa w pkt 1;
- 3) zasady sprawowania nadzoru nad realizacją inwestycji drogowej znacznej wartości;
- 4) szczególny tryb rozpatrywania odwołań i zażaleń od zaświadczeń, decyzji oraz postanowień organów, o których mowa w pkt 1;
- 5) szczególny tryb rozliczania świadczeń pieniężnych pomiędzy inwestorem, generalnym wykonawcą, wykonawcą, podwykonawcą oraz dalszym podwykonawcą.

Art. 2. Ustawę stosuje się do inwestycji drogowych o wartości powyżej 1 mln zł, w której inwestorem jest podmiot powołany w celu zarządzania drogami krajowymi oraz autostradami i drogami ekspresowymi.

Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) inwestorze – należy przez to rozumieć Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad;
- 2) inspektorze inwestycji drogowej – należy przez to rozumieć Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 i 1286) wykonującego w odniesieniu do inwestycji drogowej znacznej wartości uprawnienia inspektora nadzoru inwestorskiego;
- 3) drogowym rachunku powierniczym – należy przez to rozumieć rachunek bankowy służący gromadzeniu przez inwestora środków pieniężnych wpłacanych na cele

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych.

określone w umowie o wykonanie inwestycji drogowej znacznej wartości, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy;

- 4) uczestnikach procesu inwestycyjnego – należy przez to rozumieć inwestora, generalnego wykonawcę, wykonawcę, podwykonawców i dalszych podwykonawców inwestycji drogowej znacznej wartości;
- 5) zaświadczeniu drogowym – należy przez to rozumieć zaświadczenie w przedmiocie wykonania robót budowlanych objętych inwestycją drogową znacznej wartości bądź ich części, o którym mowa w art. 5 ustawy;
- 6) inwestycji drogowej znacznej wartości – należy przez to rozumieć inwestycję drogową, której wartość jest nie mniejsza niż 1 000 000 zł.

Rozdział 2

Nadzór inspektora inwestycji drogowych

Art. 4. 1. Zadania nadzoru inwestorskiego, w szczególności wymienione w art. 25 i art. 26 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, w odniesieniu do inwestycji drogowej znacznej wartości wykonuje inspektor inwestycji drogowej.

2. Zadania organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego, w szczególności wymienione w art. 81 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, w odniesieniu do inwestycji drogowej znacznej wartości wykonuje Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego jako organ pierwszej instancji.

Art. 5. 1. Do zadań inspektora inwestycji drogowej należy wydawanie uczestnikom procesu inwestycyjnego zaświadczenia drogowego.

2. W zaświadczeniu drogowym inspektor inwestycji drogowej potwierdza:

- 1) zgodność zakresu wykonanych robót z zakresem ustalonym w harmonogramie rzeczowo-finansowym;
- 2) zgodność jakości wykonania robót z wymogami wynikającymi z umowy o roboty budowlane, przepisów prawa i zasad wiedzy technicznej;
- 3) wartość faktycznie wykonanych robót zgodnie z harmonogramem rzeczowo-finansowym, według kosztorysu lub procentowego zaawansowania robót.

3. W zaświadczeniu drogowym inspektor inwestycji drogowej może ponadto stwierdzić, że warunkiem wypłaty wynagrodzenia jest wykonanie albo należyte wykonanie określonych obowiązków wynikających z umowy o roboty budowlane.

4. Zaświadczenie drogowe inspektor inwestycji drogowej wydaje po zakończeniu każdego z poszczególnych etapów realizacji przez uczestnika procesu inwestycyjnego inwestycji drogowej znacznej wartości, określonych w harmonogramach rzeczowo-finansowych stanowiących element umów o wykonanie lub podwykonanie robót wchodzących w zakres inwestycji drogowej znacznej wartości.

5. W uzasadnionym przypadku, na wniosek uczestnika procesu inwestycyjnego, zaświadczenie drogowe może być wydane w trakcie etapu realizacji umowy.

6. Inspektor inwestycji drogowej wydaje zaświadczenie drogowe w terminie 5 dni od dnia otrzymania pisemnego powiadomienia od wykonawcy lub podwykonawcy o gotowości zgodnego z harmonogramem rzeczowo-finansowym odbioru robót lub uzasadnionego wniosku, o którym mowa w ust. 5.

7. Inspektor inwestycji drogowej odmawia wydania zaświadczenia drogowego w przypadku:

- 1) stwierdzenia braku podstaw do jego wydania, w szczególności w razie braku uzasadnienia wniosku, o którym mowa w ust. 5;
- 2) jeżeli wniosek złożył podmiot nieuprawniony;
- 3) gdy sprawa o wydanie zaświadczenia drogowego dotyczącego tego samego zakresu robót jest już w toku albo została prawomocnie zakończona;
- 4) gdy wnioskodawca nie ma zdolności sądowej albo procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów wnioskodawcy zachodzą braki uniemożliwiające jego działanie.

Art. 6. 1. Przed wydaniem zaświadczenia drogowego uczestnicy procesu inwestycyjnego mogą kierować do inspektora inwestycji drogowej pisemne stanowiska co do kwestii będących przedmiotem zaświadczenia drogowego.

2. Inspektor inwestycji drogowej może wezwać uczestników procesu inwestycyjnego do zajęcia pisemnego stanowiska co do kwestii będących przedmiotem zaświadczenia w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem pominięcia stanowiska. Termin ten dla wykonawców, podwykonawców i dalszych podwykonawców należących do sektora mikro, małych i średnich przedsiębiorców w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646) nie może być krótszy niż 5 dni.

3. Uczestnicy procesu inwestycyjnego są obowiązani do przedstawienia na wezwanie inspektora inwestycji drogowej wszelkich dokumentów i wyjaśnień dotyczących przedmiotu zaświadczenia drogowego.

4. Przed wydaniem zaświadczenia drogowego inspektor inwestycji drogowej wysłuchuje uczestników w ich obecności lub ich przedstawicieli. Wysłuchanie odbywa się, stosownie do okoliczności, przez spisanie protokołu w obecności lub nieobecności uczestników albo przez oświadczenie złożone na piśmie lub za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Niestawiennictwo lub niezłożenie oświadczenia jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na treść zaświadczenia drogowego.

5. Zapoznanie uczestników z treścią zaświadczenia drogowego jest równoznaczne z jego doręczeniem. Uczestnik może także żądać wydania kopii zaświadczenia.

6. Jeżeli inwestor, generalny wykonawca lub wykonawca kwestionuje wykonanie lub należyte wykonanie etapu lub całości robót, to na nim spoczywa obowiązek wykazania tych okoliczności.

Art. 7. 1. Na wniosek uczestnika procesu inwestycyjnego, którego dotyczy zaświadczenie drogowe, inspektor inwestycji drogowej zaopatruje zaświadczenie drogowe we wzmiankę o wykonalności.

2. Wniosek o nadanie wzmianki o wykonalności zaświadczenia drogowego inspektor inwestycji drogowej rozpoznaje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni od dnia jego złożenia.

3. Osoba, której dotyczy zaświadczenie drogowe, może złożyć oświadczenie, że nie zgłasza zastrzeżeń do ustaleń objętych jego treścią.

4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3, począwszy od chwili jego doręczenia lub złożenia ustnie przed inspektorem inwestycji drogowej, stanowi podstawę do opatrzenia zaświadczenia drogowego wzmianką o wykonalności. Przepis ust. 2 stosuje się.

5. Uczestnik jest obowiązany załączyć do wniosku, o którym mowa w ust. 1, oryginał lub poświadczony przez inspektora inwestycji drogowej odpis zaświadczenia drogowego.

Art. 8. 1. Zaświadczenie drogowe, po zaopatrzeniu go przez inspektora inwestycji drogowej we wzmiankę o wykonalności, ma moc prawną dokumentu urzędowego w odniesieniu do okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy i stanowi podstawę

wypłaty wynagrodzenia za wykonanie umowy bądź jej części z drogowego rachunku powierniczego.

2. Do zaświadczenia drogowego przepisu art. 217 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650) nie stosuje się.

3. Zaświadczenie drogowe stanowi wyłączny dowód okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy, wiążąc sądy orzekające w postępowaniach cywilnych i administracyjnych, a także organy administracji publicznej w toczących się przed nimi postępowaniach.

4. Osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaświadczenie, a która nie była uczestnikiem procesu inwestycyjnego, może powoływać się na okoliczności wyłączające jej odpowiedzialność cywilną i administracyjną.

5. W przypadku sporu pomiędzy uczestnikami procesu inwestycyjnego, dotyczącego okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 2, sąd zawiesza postępowanie do momentu prawomocnego zakończenia postępowania o wydanie zaświadczenia drogowego. W pozostałych wypadkach, w których spór dotyczy okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 2, sąd może zawiesić postępowanie.

Art. 9. Inspektor inwestycji drogowej zawiadamia Krajową Administrację Skarbową o wydaniu zaświadczenia drogowego.

Rozdział 3

Komisja Inwestycji Drogowych

Art. 10. 1. Tworzy się Komisję Inwestycji Drogowych, zwaną dalej „Komisją”.

2. Siedzibą Komisji jest Warszawa.

3. Zadaniem Komisji jest rozpoznawanie odwołań od zaświadczenia drogowego i zaświadczenia, o którym mowa w art. 51 ust. 2 oraz zażaleń na postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia drogowego.

4. Organami Komisji są:

1) Prezes;

2) wiceprezes;

3) zgromadzenie ogólne.

5. Prezes Komisji kieruje pracami Komisji, a w szczególności:

- 1) reprezentuje Komisję na zewnątrz;
- 2) przewodniczy zgromadzeniu ogólnemu;
- 3) ustala terminy posiedzeń składów orzekających Komisji, a także zarządza łączne rozpoznanie odwołań i zażaleń;
- 4) wyznacza skład orzekający Komisji, w tym jego przewodniczącego;
- 5) czuwa nad sprawnością pracy Komisji;
- 6) przedkłada ministrowi właściwemu do spraw infrastruktury, po przyjęciu przez zgromadzenie ogólne, roczną informację o działaniu Komisji.

6. Prezes Komisji określi, w drodze zarządzenia, wewnętrzny regulamin organizacji pracy Komisji.

7. Zgromadzenie ogólne Komisji:

- 1) przygotowuje i przyjmuje roczną informację o działalności Komisji;
- 2) wyznacza skład sądu dyscyplinarnego;
- 3) rozpatruje odwołanie od orzeczenia sądu dyscyplinarnego;
- 4) rozpatruje i opiniuje inne sprawy przedłożone przez Prezesa Komisji lub zgłoszone przez członków zgromadzenia ogólnego.

8. Zgromadzenie ogólne Komisji tworzą członkowie Komisji.

9. Zgromadzenie ogólne Komisji zwołuje Prezes Komisji co najmniej dwa razy w roku, a także na pisemny wniosek co najmniej połowy członków Komisji albo przewodniczącego sądu dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia jego złożenia. Uchwały zgromadzenia ogólnego zapadają większością głosów w obecności co najmniej połowy składu Komisji; w przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos Prezesa Komisji.

Art. 11. 1. W skład Komisji wchodzi 11 członków powoływanych i odwoływanych przez Prezesa Rady Ministrów spośród osób spełniających wymagania, o których mowa w ust. 2, które uzyskały najlepsze wyniki w postępowaniu kwalifikacyjnym, w tym:

- 1) trzy osoby posiadające wykształcenie prawnicze oraz co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe w zakresie stosowania przepisów prawa budowlanego lub prawa zamówień publicznych;
- 2) trzy osoby posiadające tytuł biegłego rewidenta lub certyfikowanego księgowego, posiadające doświadczenie zawodowe w zakresie świadczenia usług rachunkowych na rzecz podmiotów związanych z procesem budowlanym;
- 3) trzy osoby posiadające uprawnienia budowlane w jednej ze specjalności, o których mowa w § 13 i 14 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 11 września

2014 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. poz. 1278);

- 4) dwie osoby będące członkami organizacji społecznych lub stowarzyszeń, których przedmiotem działalności są zagadnienia związane z budownictwem.

2. Członkiem Komisji może być osoba, która spełnia warunki określone w ust. 1, a ponadto:

- 1) jest obywatelem polskim;
- 2) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) ma nieposzlakowaną opinię;
- 5) nie była prawomocnie skazana za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe.

3. Prezesa Komisji i wiceprezesa powołuje na 3-letnią kadencję Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw infrastruktury spośród członków Komisji posiadających wykształcenie prawnicze oraz legitymujących się potwierdzoną dokumentami wiedzą z zakresu prawa zamówień publicznych i prawa budowlanego, którzy posiadają poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne” lub złożyli oświadczenie o wyrażeniu zgody na przeprowadzenie postępowania sprawdzającego, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412, 650, 1000 i 1083). Do odwołania Prezesa Komisji i wiceprezesa przed upływem kadencji przepis art. 12 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

4. Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa i wiceprezesa Komisji w razie odmowy wydania albo cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa, o którym mowa w ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

5. Nawiązanie stosunku pracy z członkami Komisji następuje na podstawie powołania w terminie określonym w akcie powołania. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dotyczących członków Komisji wykonuje minister właściwy do spraw infrastruktury. W sprawach nieuregulowanych w ustawie, dotyczących stosunku pracy członków Komisji, mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000 i 1076).

6. Przed podjęciem obowiązków członek Komisji jest obowiązany złożyć przed ministrem właściwym do spraw infrastruktury ślubowanie według następującej roty: „Ślubuję

uroczyście wypełniać obowiązki członka Komisji, orzekać bezstronnie, zgodnie z przepisami prawa, a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości”, składający ślubowanie może na końcu dodać: „Tak mi dopomóż Bóg”. Złożenie ślubowania członek Komisji potwierdza podpisem pod jego treścią.

7. Podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego Prezesa Komisji, wiceprezesa oraz pozostałych członków Komisji stanowi wielokrotność kwoty bazowej ustalonej w ustawie budżetowej na dany rok na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 373 i 730) dla pracowników państwowej sfery budżetowej, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a tej ustawy.

8. Członkom Komisji przysługuje dodatek za wieloletnią pracę wynoszący, począwszy od szóstego roku pracy, 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego i wzrastający po każdym roku pracy o 1%, aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

9. Członkom Komisji przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości:

- 1) 75% wynagrodzenia miesięcznego - po 20 latach pracy;
- 2) 100% wynagrodzenia miesięcznego - po 25 latach pracy;
- 3) 150% wynagrodzenia miesięcznego - po 30 latach pracy;
- 4) 200% wynagrodzenia miesięcznego - po 35 latach pracy;
- 5) 300% wynagrodzenia miesięcznego - po 40 latach pracy;
- 6) 350% wynagrodzenia miesięcznego - po 45 latach pracy.

10. Do okresu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Do obliczania i wypłacania nagrody jubileuszowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące nagród jubileuszowych, o których mowa w przepisach o pracownikach urzędów państwowych.

11. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wielokrotność kwoty bazowej, o której mowa w ust. 7, mając na względzie funkcję pełnioną przez członka Komisji oraz to, że wielokrotność nie może być mniejsza niż

12. Obsługę organizacyjno-techniczną oraz księgową Komisji zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw infrastruktury.

13. Finansowanie Komisji następuje z budżetu państwa z części 39 – Transport.

Art. 12. 1. Członkostwa w Komisji nie można łączyć z:

- 1) mandatem posła lub senatora;
- 2) mandatem radnego, mandatem wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz z członkostwem w zarządzie powiatu lub województwa;
- 3) członkostwem w kolegium regionalnej izby obrachunkowej oraz samorządowym kolegium odwoławczym;
- 4) przynależnością do partii politycznej lub prowadzeniem działalności politycznej.

2. Członkowie Komisji nie mogą:

- 1) być członkami zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej ani pełnomocnikami spółek handlowych;
- 2) posiadać w spółkach handlowych więcej niż 10% akcji lub udziały przedstawiające więcej niż 10% kapitału zakładowego - w każdej z tych spółek.

3. Członek Komisji składa Prezesowi Rady Ministrów co roku do dnia 31 marca oświadczenie:

- 1) czy toczą się przeciwko niemu postępowania karne, wraz z informacją dotyczącą przedmiotu postępowania;
- 2) o stanie majątkowym według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, stosując odpowiednio formularz, którego wzór jest określony w przepisach o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

4. Przepisu ust. 3 pkt 2 nie stosuje się do członków Komisji, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4.

5. Członkostwo w Komisji wygasa z powodu śmierci albo odwołania.

6. Prezes Rady Ministrów odwołuje członka Komisji w przypadku:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego;
- 2) utraty albo ograniczenia zdolności do czynności prawnych;
- 3) utraty praw publicznych;
- 4) utraty autorytetu dającego rękojmię prawidłowego wykonywania obowiązków członka Komisji;
- 5) prawomocnego skazania za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 6) upływu 6 miesięcy zawieszenia, o którym mowa w art. 14 ust. 1;
- 7) orzeczenia kary dyscyplinarnej wykluczenia ze składu Komisji;
- 8) niezłożenia przez członka Komisji, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1-3 w terminie jednego z oświadczeń, o których mowa w ust. 3;

- 9) niezłożenia przez członka Komisji, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 w terminie oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 1;
- 10) odmowy złożenia ślubowania;
- 11) nieobjęcia stanowiska w terminie określonym w akcie powołania;
- 12) złożenia przez członka Komisji wniosku o odwołanie;
- 13) utraty przez członka Komisji, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1-3, kwalifikacji wymienionych w tych przepisach.

7. Członkowie Komisji w zakresie wykonywania czynności określonych ustawą korzystają z ochrony prawnej przysługującej funkcjonariuszom publicznym.

8. Członkowie składów orzekających Komisji przy orzekaniu są niezawisli i związani wyłącznie przepisami obowiązującego prawa.

Art. 13. 1. Członek Komisji podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie swoich obowiązków i uchybienie godności zawodowej.

2. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) usunięcie z zajmowanej funkcji;
- 3) wykluczenie ze składu Komisji.

3. Orzeczenie kary, o której mowa w ust. 2 pkt 2, oznacza niemożność sprawowania przez 3 lata funkcji Prezesa, wiceprezesa, rzecznika dyscyplinarnego oraz członka sądu dyscyplinarnego.

4. W sprawach dyscyplinarnych członków Komisji orzekają:

- 1) w pierwszej instancji – sąd dyscyplinarny w składzie pięciu członków Komisji, powoływany przez zgromadzenie ogólne Komisji spośród członków Komisji;
- 2) w drugiej instancji – zgromadzenie ogólne Komisji.

5. Oskarżycielem przed sądem dyscyplinarnym jest rzecznik dyscyplinarny. Rzecznika dyscyplinarnego powołuje spośród członków Komisji na trzyletnią kadencję Prezes Rady Ministrów. Rzecznik dyscyplinarny może być w każdym czasie odwołany i pełni swoje obowiązki do czasu powołania nowego rzecznika.

6. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego w drugiej instancji przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, właściwego ze względu na siedzibę Komisji, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Od orzeczenia sądu apelacyjnego nie przysługuje skarga kasacyjna.

7. Szczegółowy tryb postępowania dyscyplinarnego oraz tryb wyboru składu orzekającego sądu dyscyplinarnego określa regulamin uchwalony przez zgromadzenie ogólne Komisji.

Art. 14. 1. Prezes Rady Ministrów zawiesza członka Komisji w jego prawach i obowiązkach w przypadku przedstawienia mu zarzutu popełnienia przestępstwa umyślnego lub umyślnego przestępstwa skarbowego.

2. Okres zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, trwa do czasu zakończenia postępowania karnego, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy.

3. W okresie zawieszenia członek Komisji zachowuje prawo do połowy wynagrodzenia.

Art. 15. 1. Członków Komisji wyłania się w drodze postępowań kwalifikacyjnych.

2. Postępowanie kwalifikacyjne na członka Komisji, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1-3, składa się z:

- 1) egzaminu pisemnego z teoretycznej i praktycznej znajomości przepisów prawa, w szczególności przepisów prawa budowlanego i prawa zamówień publicznych;
- 2) rozmowy kwalifikacyjnej.

3. Postępowanie kwalifikacyjne na członka Komisji, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4, składa się z rozmowy kwalifikacyjnej.

4. Postępowania kwalifikacyjne na członków Komisji ogłasza Prezes Rady Ministrów, jeżeli zachodzi potrzeba zwiększenia składu Komisji.

5. Ogłoszenie, o którym mowa w ust. 4, zamieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad oraz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim.

6. Ogłoszenie zawiera:

1) informację o limicie osób, które zostaną powołane w skład Komisji w danym postępowaniu kwalifikacyjnym;

2) określenie terminu i miejsca przyjmowania zgłoszeń na członków Komisji; termin nie może być krótszy niż 30 dni od dnia ogłoszenia;

3) wykaz dokumentów, które należy dołączyć do zgłoszenia na członka Komisji;

4) określenie terminu przeprowadzenia postępowań kwalifikacyjnych, o których mowa w ust. 1;

5) informację o niezbędnej do uzyskania minimalnej liczbie punktów.

7. W celu przeprowadzenia postępowań kwalifikacyjnych na członków Komisji Prezes Rady Ministrów powołuje komisję kwalifikacyjną, której członkami mogą być wyłącznie osoby, których wiedza i doświadczenie w zakresie prawa budowlanego oraz przepisów związanych z udzielaniem zamówień publicznych, a także autorytet dają rękojmię prawidłowego i bezstronnego przebiegu postępowania kwalifikacyjnego.

8. Jeżeli w postępowaniu kwalifikacyjnym minimalną liczbę punktów uzyska mniejsza liczba osób niż wynika to z limitu osób określonego w ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 6 pkt 1, minister właściwy do spraw infrastruktury ogłasza uzupełniające postępowanie kwalifikacyjne na członków Komisji, nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia poprzedniego postępowania kwalifikacyjnego. Przepisy ust. 1-7 stosuje się.

9. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb przeprowadzania postępowań kwalifikacyjnych, o których mowa w ust. 2 i 3, sposób powoływania komisji kwalifikacyjnej, a także szczegółowy zakres postępowania kwalifikacyjnego - biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia obiektywnego sprawdzenia przygotowania kandydatów, sprawnego przeprowadzania postępowań odwoławczych oraz okoliczność, że potwierdzeniem spełniania warunków, o których mowa w art. 11 ust. 1, mogą być dokumenty zawierające informacje podlegające ochronie danych osobowych, w szczególności informacja z Krajowego Rejestru Karnego.

Rozdział 4

Postępowanie przed Komisją

Art. 16. 1. Od zaświadczenia drogowego oraz zaświadczenia, o którym mowa w art. 57 ust. 3 uczestnikom procesu inwestycyjnego, których dotyczy zaświadczenie drogowe lub zaświadczenie, o którym mowa w art. 51 ust. 2, przysługuje odwołanie do Komisji Inwestycji Drogowych.

2. Generalny wykonawca, wykonawca, którego dotyczy obowiązek wypłaty wynagrodzenia z drogowego rachunku powierniczego, a któremu nie zostało doręczone zaświadczenie drogowe, może zgłosić swój udział w postępowaniu przed Komisją w terminie 7 dni od dnia, w którym dowiedział się o wydaniu tego zaświadczenia. Zgłoszenie nie wstrzymuje wypłaty wynagrodzenia.

3. Odwołanie powinno wskazywać zaświadczenie drogowe lub zaświadczenie, o którym mowa w art. 51 ust. 2, od którego jest wniesione, ze wskazaniem, czy podlega zaskarżeniu w całości czy w części, zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów, określać

żądanie oraz wskazywać okoliczności faktyczne i prawne uzasadniające wniesienie odwołania.

4. Odwołanie wnosi się do Prezesa Komisji w formie pisemnej w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej, opatrzone odpowiednio własnoręcznym podpisem albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym w terminie 7 dni od dnia doręczenia zaświadczenia drogowego lub zaświadczenia, o którym mowa w art. 51 ust. 2.

5. Odwołujący przesyła kopię odwołania pozostałym uczestnikom procesu inwestycyjnego, których dotyczy zaświadczenie drogowe lub zaświadczenie, o którym mowa w art. 51 ust. 2 oraz bankowi prowadzącemu drogowy rachunek powierniczy przed upływem terminu do wniesienia odwołania w taki sposób, aby mogli oni zapoznać się z jego treścią przed upływem tego terminu. Domniemywa się, iż pozostali uczestnicy procesu inwestycyjnego, których dotyczy zaświadczenie drogowe lub zaświadczenie, o którym mowa w art. 57 ust. 3 mogli zapoznać się z treścią odwołania przed upływem terminu do jego wniesienia, jeżeli przesłanie jego kopii nastąpiło przed upływem terminu do jego wniesienia przy użyciu środków komunikacji elektronicznej.

6. Pozostali uczestnicy procesu inwestycyjnego, których dotyczy zaświadczenie drogowe lub zaświadczenie, o którym mowa w art. 51 ust. 2 mogą wnieść odpowiedź na odwołanie. Odpowiedź na odwołanie wnosi się w formie pisemnej lub ustnie do protokołu.

Art. 17. 1. Odwołanie podlega rozpoznaniu, jeżeli nie zawiera braków formalnych.

2. Jeżeli odwołanie nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, o których mowa w art. 16 ust. 2 lub niezłożenia pełnomocnictwa, Prezes Komisji wzywa odwołującego pod rygorem zwrócenia odwołania do poprawienia lub uzupełnienia odwołania lub złożenia pełnomocnictwa w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania. Mylne oznaczenie odwołania lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania mu biegu i rozpoznania przez Komisję.

3. Prezes Komisji poucza w wezwaniu, o którym mowa w ust. 2, że w przypadku niepoprawienia lub nieuzupełnienia odwołania lub niedołączenia pełnomocnictwa w terminie 3 dni odwołanie zostanie zwrócone.

4. Po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, Prezes Komisji postanawia o zwróceniu odwołania. Odwołanie zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem odwołania. O zwrocie odwołania Prezes Komisji informuje odwołującego, przesyłając odpis postanowienia.

5. Jeżeli niezachowanie warunków formalnych lub niezłożenie pełnomocnictwa zostanie stwierdzone przez skład orzekający Komisji, przepisy ust. 1-4 stosuje się, z tym że kompetencje Prezesa Komisji przysługują składowi orzekającemu Komisji.

6. Odwołujący może cofnąć odwołanie do czasu zamknięcia rozprawy. W takim przypadku Komisja umarza postępowanie odwoławcze.

Art. 18. 1. Odwołanie rozpoznaje Komisja w składzie trzyosobowym.

2. Prezes Komisji może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie pięcioosobowym, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawilóść lub precedensowy charakter sprawy.

3. Prezes Komisji wskazuje przewodniczącego składu orzekającego Komisji spośród wyznaczonych członków. Wyznaczając skład orzekający Prezes Komisji zapewni udział orzeczników reprezentujących każdą z kwalifikacji, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1-3 ustawy oraz udział orzeczników, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4.

4. Skład orzekający Komisji, zwany dalej „składem orzekającym”, jest wyznaczany przez Prezesa Komisji według kolejności wpływu odwołań z alfabetycznej listy członków Komisji, jawnej dla stron postępowania odwoławczego. Odstępstwo od tej kolejności jest dopuszczalne tylko z powodu choroby członka Komisji, konieczności zapewnienia udziału orzeczników zgodnie z ust. 3 lub z innej ważnej przyczyny, co należy zaznaczyć w zarządzeniu o wyznaczeniu posiedzenia składu orzekającego.

5. Zmiana wyznaczonego składu orzekającego może nastąpić jedynie z przyczyn, o których mowa w ust. 4 zdanie drugie.

6. Członek składu orzekającego zawiadamia pisemnie Prezesa Komisji o okolicznościach, o których mowa w ust. 4 zdanie drugie.

7. Członek składu orzekającego lub strona zawiadamia pisemnie Prezesa Komisji o okolicznościach uzasadniających wyłączenie wyznaczonego członka, w szczególności gdy zachodzą okoliczności faktyczne lub prawne, które mogą budzić uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności. O wyłączeniu członka Komisji albo odmowie jego wyłączenia rozstrzyga Prezes Komisji w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie.

8. Jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 7, dotyczą Prezesa Komisji, o jego wyłączeniu albo odmowie wyłączenia rozstrzyga Prezes Rady Ministrów.

9. W przypadkach, o których mowa w ust. 7 i 8, Prezes Komisji wyznacza do składu orzekającego innego członka Komisji według kolejności z alfabetycznej listy członków Komisji.

Art. 19. 1. Komisja rozpoznaje odwołanie w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia Prezesowi Komisji. Prezes Komisji może zarządzić łączne rozpoznanie odwołań przez Komisję jeżeli dotyczą tej samej inwestycji drogowej.

2. Komisja odrzuca odwołanie, jeżeli stwierdzi, że:

- 1) w sprawie nie mają zastosowania przepisy ustawy;
- 2) odwołanie zostało wniesione przez podmiot nieuprawniony;
- 3) odwołanie zostało wniesione po upływie terminu określonego w ustawie;
- 4) odwołujący powołuje się wyłącznie na te same okoliczności, które były przedmiotem rozstrzygnięcia przez Komisję w sprawie innego odwołania dotyczącego tego samego postępowania wniesionego przez tego samego odwołującego się;
- 5) odwołujący nie przesłał kopii odwołania, zgodnie z art. 16 ust. 4.

3. Komisja może odrzucić odwołanie na posiedzeniu niejawnym. Komisja, jeżeli uzna to za konieczne, może dopuścić do udziału w posiedzeniu uczestników procesu inwestycyjnego, bank prowadzący drogowy rachunek powierniczy, świadków lub biegłych.

4. W przypadku stwierdzenia, że nie zachodzą podstawy do odrzucenia odwołania, Komisja kieruje sprawę na rozprawę.

5. Komisja rozpoznaje odwołanie na jawnej rozprawie.

6. Komisja na wniosek strony lub z urzędu wyłącza jawność rozprawy w całości lub w części, jeżeli przy rozpoznawaniu odwołania może być ujawniona informacja stanowiąca tajemnicę chronioną na podstawie odrębnych przepisów inna niż informacja niejawną w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych. Rozprawa odbywa się wówczas wyłącznie z udziałem stron lub ich pełnomocników.

7. Komisja rozpoznaje odwołanie na posiedzeniu niejawnym, jeżeli przy rozpoznaniu odwołania może być ujawniona informacja niejawną w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.

8. W przypadku określonym w ust. 7 Komisja może postanowić o rozpatrzeniu odwołania na rozprawie, której jawność wyłączono w całości, jeżeli przemawia za tym ważny interes strony.

Art. 20. 1. Strony i uczestnicy postępowania odwoławczego są obowiązani wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Dowody na poparcie swoich twierdzeń lub odparcie twierdzeń strony przeciwnej strony i uczestnicy postępowania odwoławczego mogą przedstawiać aż do zamknięcia rozprawy.

2. Komisja może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

3. Dowodami są w szczególności dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz przesłuchanie stron.

4. Do postępowania przed Komisją stosuje się art. 6 ust. 4.

5. Komisja może powołać biegłego spośród osób wpisanych na listę biegłych sądowych prowadzoną przez prezesa właściwego sądu okręgowego, jeżeli ustalenie stanu faktycznego sprawy wymaga wiadomości specjalnych.

6. Fakty powszechnie znane oraz fakty znane z urzędu nie wymagają dowodu. Nie wymagają też dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli Komisja uzna, że przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

7. Komisja odmawia przeprowadzenia wnioskowanych dowodów, jeżeli fakty będące ich przedmiotem zostały już stwierdzone innymi dowodami lub gdy zostały powołane jedynie dla zwłoki.

8. Komisja ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

9. Członkowie Komisji zachowują poufność informacji niejawnych lub innych informacji zawartych w dokumentach przekazanych przez strony i uczestników postępowania oraz przystępujących do postępowania odwoławczego.

Art. 21. 1. Przewodniczący składu orzekającego zamyka rozprawę po przeprowadzeniu dowodów i udzieleniu głosu stronom, a także jeżeli Komisja uzna, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona.

2. Wydając decyzję Komisja bierze za podstawę stan rzeczy ustalony w toku postępowania.

3. Komisja otwiera na nowo zamkniętą rozprawę, jeżeli po jej zamknięciu ujawniono okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia odwołania.

4. Decyzja może być wydana jedynie przez skład orzekający, przed którym toczyło się postępowanie odwoławcze.

Art. 22. 1. O oddaleniu odwołania albo jego uwzględnieniu Komisja orzeka w decyzji. W pozostałych przypadkach Komisja wydaje postanowienie.

2. W razie uwzględnienia odwołania Komisja zmienia zaskarżone zaświadczenie drogowe lub zaświadczenie, o którym mowa w art. 51 ust. 2, i orzeka decyzją co do istoty sprawy. Od decyzji Komisji odwołanie nie przysługuje.

3. Komisja nie może orzekać co do zarzutów, które nie były zawarte w odwołaniu.

4. W przypadku, o którym mowa w art. 19 ust. 1 zdanie drugie, Komisja może wydać łączne orzeczenie w sprawach złożonych odwołań.

Art. 23. 1. Komisja ogłasza orzeczenie po zamknięciu rozprawy na posiedzeniu jawnym oraz podaje ustnie motywy rozstrzygnięcia. Nieobecność stron nie wstrzymuje ogłoszenia orzeczenia.

2. W sprawie zawilej Komisja może odroczyć ogłoszenie orzeczenia na czas nie dłuższy niż 5 dni. W postanowieniu o odroczeniu ogłoszenia orzeczenia Komisja wyznacza termin jego ogłoszenia. Jeżeli ogłoszenie było odroczone, może go dokonać przewodniczący składu orzekającego albo wyznaczony przez Prezesa Komisji członek składu orzekającego.

3. Komisja z urzędu sporządza uzasadnienie orzeczenia.

4. Uzasadnienie orzeczenia zawiera wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w tym ustalenie faktów, które Komisja uznała za udowodnione, dowodów, na których się oparła, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówiła wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wskazanie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawa.

5. Odpisy orzeczenia wraz z uzasadnieniem wysyła się w terminie 3 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia, a jeżeli nie było ogłoszenia w terminie 3 dni od dnia wydania postanowienia, stronom oraz uczestnikom postępowania odwoławczego lub ich pełnomocnikom.

6. Komisja może sprostować, w drodze postanowienia, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki popełnione w orzeczeniu. W takim przypadku przewodniczący składu orzekającego umieszcza na oryginale orzeczenia wzmiankę o jego sprostowaniu. Prezes Komisji doręcza niezwłocznie stronom oraz uczestnikom postępowania odwoławczego lub ich pełnomocnikom odpisy sprostowanego orzeczenia wraz z odpisem postanowienia o sprostowaniu.

Art. 24. 1. Orzeczenie Komisji, po stwierdzeniu przez Komisję jego prawomocności, stanowi wyłączny dowód okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy, wiążąc sądy orzekające w postępowaniach cywilnych i administracyjnych, a także organy administracji publicznej w toczących się przed nimi postępowaniach. 2. Osoba, której dotyczy decyzja Komisji, a która nie była uczestnikiem procesu inwestycyjnego może powołać się na okoliczności wyłączające jej odpowiedzialność cywilną i administracyjną.

5. W przypadku sporu pomiędzy uczestnikami procesu inwestycyjnego, dotyczącego okoliczności objętych postępowaniem przed Komisją, sąd zawiesza postępowanie do

momentu prawomocnego zakończenia tego postępowania. W pozostałych wypadkach, w których spór dotyczy okoliczności objętych postępowaniem przed Komisją, sąd może zawiesić postępowanie.

2. O stwierdzeniu prawomocności orzeczenia Komisja orzeka na wniosek strony. Strona jest obowiązana załączyć do wniosku oryginał lub poświadczony przez Prezesa Komisji odpis orzeczenia Komisji.

3. Wniosek o stwierdzenie prawomocności orzeczenia Komisja rozpoznaje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni od dnia jego złożenia.

Art. 25. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia regulamin postępowania przy rozpoznawaniu odwołań, określający w szczególności wymagania formalne odwołania, sposób wnoszenia odwołania w formie elektronicznej, postępowanie z wniesionym odwołaniem, przygotowanie rozprawy, mając na względzie potrzebę zapewnienia sprawnej organizacji rozprawy, szybkiego przebiegu postępowania odwoławczego oraz jawności rozprawy.

Art. 26. 1. Na postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia drogowego uczestnikom procesu inwestycyjnego, których dotyczy to postanowienie, przysługuje zażalenie do Komisji Inwestycji Drogowych.

2. Zażalenie powinno zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia.

3. Zażalenie wnosi się do Prezesa Komisji w formie pisemnej w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej, opatrzone odpowiednio własnoręcznym podpisem albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia o odmowie wydania zaświadczenia drogowego.

4. Komisja rozpoznaje zażalenie w terminie 5 dni od dnia jego doręczenia Prezesowi Komisji.

5. W sprawach uregulowanych w niniejszej ustawie do zażaleń na postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od zaświadczenia drogowego lub zaświadczenia, o którym mowa w art. 51 ust. 2.

Art. 27. Jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej, w postępowaniu przed inspektorem inwestycji drogowych i Komisją mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem przepisów Działu II, Rozdziału 5a, Rozdziału 8a oraz art. 31 i art. 218 § 2.

Art. 28. Koszty postępowania przed Komisją ponosi Skarb Państwa.

Rozdział 5

Skarga do sądu

Art. 29. 1. Na orzeczenie Komisji stronom oraz uczestnikom postępowania odwoławczego przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

2. W postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302), jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 30. 1. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

2. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Komisji w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia Komisji, przesyłając jednocześnie jej odpis przeciwnikowi skargi. Złożenie skargi w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481 i z 2018 r. poz. 106, 138, 650 i 1118) jest równoznaczne z jej wniesieniem.

3. Prezes Komisji przekazuje skargę wraz z aktami postępowania odwoławczego sądowi w terminie 7 dni od dnia jej otrzymania.

4. W terminie 7 dni od dnia wydania orzeczenia skargę może wnieść także inwestor. Inwestor może także przystąpić do toczącego się postępowania. Do czynności podejmowanych przez inwestora stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi o prokuratorze.

Art. 31. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie zarzutów, zwięzłe ich uzasadnienie, wskazanie dowodów, a także wnioski o uchylenie orzeczenia lub o zmianę orzeczenia w całości lub w części.

Art. 32. W postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia skargi nie można rozszerzyć żądania odwołania ani występować z nowymi żądaniami.

Art. 33. 1. Sąd na posiedzeniu niejawnym odrzuca skargę wniesioną po upływie terminu lub niedopuszczalną z innych przyczyn, jak również skargę, której braków strona nie uzupełniła w terminie.

2. Jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej nie ze swojej winy, sąd na jej wniosek przywraca termin. Postanowienie w tej sprawie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

3. Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminowi.

Art. 34. Sąd rozpoznaje sprawę niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia wpływu skargi do sądu.

Art. 35. Od wyroku sądu lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie przysługuje skarga kasacyjna.

Rozdział 6

Drogowy rachunek powierniczy

Art. 36. 1. Dla inwestycji drogowej o znacznej wartości inwestor i generalny wykonawca lub inwestor i wykonawca zawierają z bankiem umowę o prowadzenie drogowego rachunku powierniczego.

2. Rachunek, o którym mowa w ust. 1, służy gromadzeniu środków pieniężnych wpłacanych przez inwestora na cele określone w umowie o wykonanie inwestycji drogowej znacznej wartości.

3. Bank prowadzący drogowy rachunek powierniczy ewidencjonuje wpłaty od inwestora i wypłaty dokonywane z drogowego rachunku powierniczego na rzecz wykonawcy, podwykonawcy i dalszego podwykonawcy.

4. Prawo wypowiedzenia umowy, o której mowa w ust. 1, przysługuje wyłącznie bankowi i tylko z ważnych powodów.

Art. 37. Środki są przelewane na drogowy rachunek powierniczy przez inwestora w trakcie realizacji inwestycji według harmonogramu określonego w umowie o roboty budowlane.

Art. 38. 1. W przypadku wypowiedzenia umowy drogowego rachunku powierniczego inwestor i generalny wykonawca albo inwestor i wykonawca niezwłocznie zakładają nowy rachunek powierniczy w innym banku, nie później niż w ciągu 60 dni od dnia wypowiedzenia tej umowy.

2. Środki zgromadzone na likwidowanym drogowym rachunku powierniczym są przekazywane przez bank, w którym dotychczas prowadzono taki rachunek, na rachunek

powierniczy otwarty przez inwestora i generalnego wykonawcę albo inwestora i wykonawcę w innym banku.

3. W przypadku niezłożenia dyspozycji przelewu środków, o których mowa w ust. 2, na drogowy rachunek powierniczy w innym banku, w terminie 60 dni od dnia wypowiedzenia tej umowy, bank zwraca środki znajdujące się na rachunku inwestorowi.

4. W czasie obowiązywania umowy o roboty budowlane umowa o prowadzenie drogowego rachunku powierniczego nie może ulec zmianie bez zgody inwestora, z wyjątkiem oprocentowania środków pieniężnych gromadzonych na rachunku, z tym że sposób ustalania wysokości oprocentowania określony jest w tej umowie.

Art. 39. Generalny wykonawca lub wykonawca ma prawo dysponować środkami wypłacanymi z drogowego rachunku powierniczego wyłącznie w celu realizacji inwestycji drogowej, dla której prowadzony jest ten rachunek.

Art. 40. Koszty, opłaty i prowizje za prowadzenie drogowego rachunku powierniczego obciążają w równych częściach inwestora i generalnego wykonawcę lub wykonawcę.

Art. 41. Bank wypłaca generalnemu wykonawcy lub wykonawcy środki pieniężne wpłacone przez inwestora na drogowy rachunek powierniczy, jeżeli zostały spełnione warunki określone w umowie o wykonanie inwestycji drogowej znacznej wartości, z wyjątkiem obciążeń, na które wyraził zgodę inwestor.

Art. 42. Warunki umowy o wykonanie inwestycji drogowej znacznej wartości uważa się za spełnione, jeżeli wynika to z wpisu kierownika budowy w dzienniku budowy, potwierdzonego przez wyznaczoną przez inwestora osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane lub z zaświadczenia drogowego.

Art. 43. 1. W przypadku odmowy wypłaty wynagrodzenia podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy przez generalnego wykonawcę lub wykonawcę za roboty, których wykonanie zostało potwierdzone w zaświadczeniu drogowym bank wypłaca takie wynagrodzenie z drogowego rachunku powierniczego bezpośrednio podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy.

2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, pomniejsza się o kwoty wypłacone bezpośrednio podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy.

Art. 44. 1. W przypadku odstąpienia od umowy o wykonanie inwestycji drogowej znacznej wartości przez jedną ze stron, bank wypłaca inwestorowi przypadające mu środki pozostałe na drogowym rachunku powierniczym po otrzymaniu:

- 1) oświadczenia o odstąpieniu od umowy, oraz
- 2) oświadczeń generalnego wykonawcy, podwykonawcy i dalszego podwykonawcy potwierdzających, że ich roszczenia o wynagrodzenie za dotychczas wykonane roboty zostały w całości zaspokojone.

2. W przypadku braku możliwości przedłożenia oświadczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 2, wypłata środków pozostałych na drogowym rachunku powierniczym następuje po uprzednim uregulowaniu roszczeń podwykonawcy lub dalszego podwykonawcy o wynagrodzenie za dotychczas wykonane roboty stwierdzone na podstawie zaświadczeń drogowych.

Art. 45. 1. W przypadku rozwiązania umowy o wykonanie inwestycji z przyczyn niż określone w art. 42, strony umowy o drogowy rachunek powierniczy przedstawiają zgodne oświadczenia o sposobie podziału środków pieniężnych zgromadzonych przez inwestora na drogowym rachunku powierniczym.

2. Bank wypłaca środki zgromadzone na drogowym rachunku powierniczym w nominalnej wysokości, niezwłocznie po otrzymaniu oświadczeń, o których mowa w ust. 1.

3. W przypadku braku złożenia zgodnych oświadczenia, o których mowa w ust. 1, art. 44 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 46. Po zakończeniu realizacji inwestycji drogowej znacznej wartości na drogowym rachunku powierniczym mogą pozostawać wyłącznie środki pieniężne przeznaczone na roszczenia gwarancyjne oraz z tytułu rękojmi.

Art. 47. 1. Jeśli nie jest możliwe wyodrębnienie części robót, za które należy się generalnemu wykonawcy, wykonawcy, podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy wynagrodzenie z drogowego rachunku powierniczego, a strony złożyły zgodne oświadczenia co do sposobu rozliczenia, środki te są wypłacane generalnemu wykonawcy, wykonawcy lub podwykonawcy z zastrzeżeniem, że muszą być przeznaczone na spłacenie dalszego podwykonawcy.

2. Bank na bieżąco sprawdza zgodność dokonywania wypłat z przepisami o drogowym rachunku powierniczym.

3. Warunkiem wypłaty kolejnych transz dla generalnego wykonawcy i wykonawcy jest wypłata należnego wynagrodzenia podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy.

Art. 48. 1. Środki znajdujące się na drogowym rachunku powierniczym nie podlegają zajęciu w egzekucji sądowej i administracyjnej, ani nie można z nich potrącać innych należności

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do należności przysługujących Skarbowi Państwa.

3. Środki znajdujące się na drogowym rachunku powierniczym nie wchodzi w skład masy upadłości.

Rozdział 7

Kary umowne

Art. 49. 1. Generalny wykonawca oraz wykonawca przed przystąpieniem do realizacji inwestycji przedkłada inwestorowi taryfikator kar umownych, o którym mowa w art. 25a ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018).

2. Taryfikator, o którym mowa w ust. 1, po jego zaakceptowaniu przez inwestora, stanowi integralną część umowy zawartej z podwykonawcą.

3. Generalny wykonawca oraz wykonawca nie może w trakcie realizacji inwestycji zmieniać sposobu ustalania ani wysokości kar umownych w inny sposób niż określony w taryfikatorze, chyba że zmiana taka wynika z przepisów prawa.

Art. 50. Taryfikator zaakceptowanych przez inwestora kar umownych jest udostępniany wykonawcy oraz podwykonawcy na jego żądanie.

Art. 51. 1. Inwestor, generalny wykonawca i wykonawca informuje podwykonawcę o rozpoczęciu naliczania kar umownych oraz terminach, od których następuje naliczanie tych kar niezwłocznie, nie później jednak niż następnego dnia po dniu rozpoczęcia naliczania kar.

2. Inspektor inwestycji drogowej, na wniosek uczestnika procesu inwestycyjnego, potwierdza w zaświadczeniu spełnienie określonych w taryfikatorze przesłanek do naliczania kar umownych.

3. Zaświadczenie inspektora inwestycji drogowej, o którym mowa w ust. 2, stanowi wyłączną podstawę potrącania kar umownych.

Rozdział 8

Przepisy karne

Art. 52.1. Kto, będąc generalnym wykonawcą lub wykonawcą w inwestycji drogowej znacznej wartości lub osobą obowiązana do zajmowania się jego sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą na podstawie przepisów ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy uzależnia wypłatę podwykonawcy całości lub części umówionego wynagrodzenia od okoliczności nie przewidzianych w umowie lub przepisach prawa,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 wyzyskując przymusowe położenie innej osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

3. W wypadku mniejszej wagi sprawca podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 53. 1. Kto nie przedstawia inspektorowi inwestycji drogowej dokumentów, o których mowa w art. 6 ust. 3, lub w inny sposób udaremnia albo utrudnia wykonywanie czynności, podlega karze grzywny.

2. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w ust. 1, następuje na podstawie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 54. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w art. 3 § 2 dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) zaświadczenia i decyzje, o których mowa w ustawie z dnia ... o zapobieganiu nadużyciom w inwestycjach drogowych.”.

Art. 55. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych w art. 25a dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W zamówieniu, którego przedmiotem są roboty drogowe znacznej wartości w rozumieniu ustawy z dnia o zapobieganiu nadużyciom w inwestycjach drogowych wykonawca dołącza taryfikator kar umownych stosowany w umowach z podwykonawcami. Taryfikator ten nie stanowi podstawy do oceny ofert.”.

Art. 56. Do egzekucji należności, o których mowa w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314).

Art. 57

Do inwestycji drogowych, w których nie przystąpiono do wykonywania robót budowlanych, chociażby zostało zakończone postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 58. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.